

Farizej i carinik

Ključni stih: "Kažem vam, ovaj je otišao kući svojoj opravdan više nego onaj: jer svatko koji se uzvisuje, bit će ponižen; a koji se ponižava, bit će uzvišen."
Luka 18,14

Odabrani stih:
Luka 18:9-14

Farizeji su se smatrali vrlo religioznom klasom među Židovima. Bili su pobožni, barem izvana, i vrlo točni u pridržavanju svojih tradicija. Međutim, iznutra, kao što nam Gospodin kaže, kao skupina bili su daleko od ispravnosti. "Jao vama, pismoznanci i farizeji, licemjeri!" Isus, budući da je mogao čitati njihova srca, bio je u stanju izreći dodatnu izjavu da su poput grobova, izvana lijepo bijeli, a iznutra puni pokvarenosti. Matej 23,27

Među kršćanstvom danas postoje slične skupine – one koje su izvana moralne, vrlo pedantne, točne, savjesne, a ipak ne ugodne Gospodinu. Ponosni su na svoju pravednost i ne shvaćaju da, iako su možda prirodno manje pokvareni od drugih, nemaju čime se

hvaliti. Oni, kao i čitavo čovječanstvo, daleko su od toga da su zaista savršeni. "Nema pravednog, nema ni jednoga. ... Svi su skrenuli s puta." (Rimljanima 3,10-12). Parabola naše lekcije namijenjena je da pokaže kako Bog gleda s više suosjećanja i sažaljenja na grešniju osobu, koja je ponizna i prepoznaje svoje stanje, nego na moralno bolju osobu, koja se hvali svojom navodnom pravednošću.

Prispodoba počinje: "Dva čovjeka uzaše u hram da se mole; jedan farizej, a drugi carinik. Farizej stajaše i molio se u sebi ovako: 'Bože, zahvaljujem ti što nisam kao ostali ljudi, iznudživači, nepravednici, preljubnici, ili čak kao ovaj carinik. Postim dvaput tjedno, dajem desetinu od svega što imam.' (Luka 18,10–12). Samopravedni farizej očito je, u mnogim pogledima, bio dobra moralna osoba. Međutim, bio je vrlo ponosan i hvalio se svojim pravednim djelima. Također je bio vrlo brz u osuđivanju drugih, što je znakovit pokazatelj lošeg stanja srca.

Drugi čovjek u prispodobi – carinik – pripadao je nižoj klasi i općenito ga je narod prezirao. Imao je mnogo slabosti i grešnih mrlja, ali je bio svjestan svoga stanja. "Carinik, stojeći daleko, nije htio ni podići oči prema nebu, nego je udario u prsa svoja govoreći: Bože, milostiv budi meni grešniku." Luka 18,13

Svi kršćani, po svojoj povezanosti s Bogom, pokriću svojih grijeha, rođenju po Duhu i djelu preobrazbe

koje napreduje u njihovim srcima, imaju svaki razlog zahvaljivati Gospodinu. Međutim, nemaju čime se hvaliti, ili kako to kaže apostol Pavao: "Tko te razlikuje od drugoga? A što ti je to, što nisi primio? ...zašto se hvališ kao da nisi primio? 1. Korinćanima 4:7

Stoga, ako se razlika između nas i drugih priznaje kao djelo Gospodnje i njegove milosti u nama, a ne kao djelo naše, to je ispravan stav srca. Svi koji to shvaćaju mogu ispravno zahvaljivati Gospodinu što su u tom pogledu drugačiji od drugih. Samo po Bogu i njegovu Sinu, Kristu Isusu, mi smo drugačiji. "Milošću ste spašeni po vjeri; i to ne iz sebe: dar je Božji; ne iz djela, da se nitko ne bi mogao hvaliti. Jer smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu." Efežanima 2,8-10